

РАДОЙ РАЛИН
БАЛАДА ЗА СЕМЕЙНИЯ
ПОРТРЕТ

chitanka.info

*След няколко дневно пътуване
в градеца бе спряла частта.
Ний търсихме кът за нощуване,
че беше студена нощта.*

*Тъй крачихме морни в безкрайната
не улица — развалина,
залутани в необичайната
и чужда за нас тишина.*

*Наоколо — всичко съборено,
едничък дом само спасен.
Вратата му леко притворена,
стоборът — едва прикрепен.*

*Запалихме лампичка газена.
Накладохме огън в пещта.
И гледаме — как е запазено!
На място са всички неща:*

*столовете сламени, плетени,
бюфетът с кристални стъкла...
А стаите — чисти, пометени,
постлани и двете легла.*

*Два бронзови стари светилника
изпъкват въз белия зид.
Отдолу им цъка будилникът,
от снощи навярно навит.*

*На мивката — пълни са каните,
на място са всички неща.
Еднички ги няма стопаните.
Къде са отишли в нощта?*

Как цялата къща оставили
и тръгнали после на път?
Защо в бързината забравили
веднъж да ударят ключът?

Къде са? Ний в мрака се вираме —
отникъде няма ответ.
И после случайно съзираме
венчалния техен портрет.

Тя — в бяло облечена цялата.
Той — с фрак и висока яка.
Как нежно е хванал той бялата
свенлива моминска ръка.

Тя гледа в земята. Смутена е.
Не смее да вдигне очи.
Той с видимо нежно вълнение
след нея върви и мълчи.

Тук, в тая квартира са свили те
семејното свое гнездо
и първата снимка с венчилото
е радвала техния дом.

От никого още немразени,
непомнили тягостни дни.
Били са те сякаш запазени
с портрета от всички злини.

В живота се слънчев унесени,
сами не усетили как
войната страхотно надвесена
дошла и до техния праг.

Градецът изтръпнал във паника
след своя следобеден сън.

*Забили камбаните в заника
и хукнало всичко навън.*

*Съпрузите, горко разплакани,
прегърнали своето дете —
и — нямало време за чакане,
побягнали също и те!*

*Те всичко, те всичко оставили
и тръгнали после със плач.
Дори и портрета забравили.
Останал портретът-пазач.*

*Тук битката с дни продължавала...
Изригвала с трясък пръстта.
Тук двете страни се сражавали
свирепо за всяка врата.*

*На пепел тук сградите станали.
Градецът бил цял разрушен.
Пожари градецът обхванали —
домът си останал спасен...*

*Щастливо успял да дочака той
и сетния сепнат картеч.
Напред продължила атаката,
придвижил се фронтът далеч.*

*В дома тук войници преспивали
от влязлата чужда войска.
И кротки, добри си отивали,
без нищо да барнат с ръка.*

*След битката грозна, решителна
били настървени и зли,
те идвали тук отмъстителни,
в дома те за плячка дошли.*

*Тършували, мрачно се взирали
на стаите в глухия здрач
и после случайно съзирали —
насреща: портретът-пазач!*

*И дълго в портрета се вглеждали,
портрета докосвали с пръст,
главите се после навеждали,
забравяли всякаква мъст.*

*И чистили, пълнили каните,
помитали пода навред,
когато се върнат стопаните,
да бъде пак всичко наред.*

*Часовника после навивали,
преспивали. Още в зори
те кротки, добри си отивали,
в очите със сълзи дори.*

— — —

*Часовникът звънна дванаесет,
подсети ни: трябва да спим,
че утре от съмнало, знае се,
отново на бой ще вървим.*

*Но как да заспиш ти, когато си
обхванат от мисли безброй.
А всеки бе спомнил в тъгата си
домашния свиден покой.*

*Я, слушай, как чезнат въздишките,
как всичко затихва за миг
и как по лицата войнишките
минава неясен светлик.*

*Че водихме ние сражения,
че трупове газехме с крак,
че бихме врага с настървение,
но хора останахме пак.*

1945, 1952

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.